

ХРИСТИЯНСКИ ЗАЩИТА

Орган на Епархийското Свещеническо Братство в св. Царь Борис в Варненската и Преславска Епархия

ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВЕТА И ОБЩЕСТВЕН ЖИВОТ

Всичко що се отнася до вестника, да се изпраща до св. Митрополия — Варна, а суми — до свещ. Стефанъ п. Йордановъ, ул. Ц. Асень № 20

Брой 1 левъ

Обявления се приемат по споразумение

Излиза 2 пжти на месецъ

Годишенъ абонаментъ 20 лева

Брой 1 левъ

Възраждането на национализма.

Това е злободневката на Европейския па и на всесвѣтския печатъ. Като почнете отъ Италия на великия Мусолини, минете презъ Индия, отечеството на великия мистикъ-националистъ Ганди и свършите съ Китай и Япония, националното съзнание се пробужда, възражда и култа на расата се издига и поставя на подобающа пиедесталъ.

Всички се запитватъ, защо и отъ где това спонтанно и стихийно движение, що обхваща вече на всѣкъде не само интелигенцията, а и широкитъ народни маси?

Това е отговора и най-силната реакция на масонската и „хуманитарна“ идеологията на Лигата на народитѣ, която се стреми да згдуши, умъртви националното чувство, и националния гений у народитѣ, за да осигури международния миръ. Безспорно, идея изъ основи погрѣшна, защото „единното човѣчество“ за което масонска Женева мечтае, не може да се осъществи чрезъ убиване на националното чувство.

За да се осъществи мира върху масонската идеология, нѣма нужда отъ отдѣлни самостоятелни нации, а отъ кукли или трупове, които да не мърдатъ отъ симетричното положение, въ което ги поставя Женева.

Далеченъ е замисалтъ на Женева: чрезъ умъртвяване идеята за раса, националност, религия, да могатъ да се унищожатъ и духовнитѣ граници и аспирации на униженитѣ, неоправданитѣ и ограбенитѣ, и по тоя начинъ да направятъ отъ тѣхъ една аморфна—нечувствителна и неподвижна маса, която винаги и безусловно да се намира подъ командата на международното грандомано масонство.

Това сатанинско дѣло, добре замислено отъ синоветѣ на Израилъ, има си и своитѣ далечни цели: прѣснати по цѣлъ свѣтъ атеисти—комунисти—социалисти—но винаги обединени около синагогата, безспирно работятъ, не за своето отечество съ ясни и опредѣлени географически граници—а за своя идолъ: международнитѣ финансии. Националното чувство у „богоизбрания народъ“ заговори едва отъ осъществяването на Лигата на Народитѣ, и то така, че всички да почувстватъ тѣхната мощъ. Тѣ се чувстватъ призвани и силно вѣрватъ въ това—че трѣбва да господствуватъ надъ всички. Това чувство ще го срѣщнете и у Софийския вехтущаръ и у Ню-Йорския банкеръ. Чрезъ финансии, чрезъ пресата, чрезъ киното и по радиото, чрезъ литературата, чрезъ революционни и антинационалистически движения, чрезъ социализмъ, комунизмъ, чрезъ международната масонска организация, водачитѣ народни сж спъвани често пжти и тероризира

ни, за да се подчинятъ на наредбитѣ, порядкитѣ и разбиранията на „хуманитаризма“ въ полза на изравнява империализмъ.

Историята не познава по сатанинско преследване на национализма, отъ това що Лигата на Народитѣ насажда.

Въ Женева не можешъ свободно да се разговаряшъ съ държавнитѣ мжже на другитѣ страни, ако не си проформа поне масонъ, ако не си миналъ презъ масонскитѣ гори и не си казалъ, че прегръщашъ идеологията имъ—и не обещаешъ, че когато се завърнешъ въ отечеството ще одушишъ всѣко национално движение. Доказателство: Всички държавни мжже щомъ се завърнатъ отъ Женева—почватъ да говорятъ, да пишатъ: „не дигайтѣ шумъ...“ „какви сж тия разпалени глави и речи...“ не сте избали подходящъ моментъ“ и най после „разберете ние, имаме нужда отъ външна подкрепа... т. е. отъ международнитѣ европейски финансии... отъ тия финансии, които ни докараха насъ и децата на децата ни до просешка тояга, които вънъ отъ грамадитѣ лихви, искатъ да посегнатъ и върху душата и аспирациитѣ на народа ни.

Подъ диктатурата на Жидовска Женева—ние вече нѣмаме право и на протести дори.

Въ всецѣло масонска Франция дори, национализма не е преследванъ така жестоко, както у насъ. Где по земното кѣлбо—ученици отъ гимназиитѣ и учители се изключватъ само заради „престѣпление“ че се повѣрвали въ силата на своята раса? Никжде. Това обаче е фактъ у България.

Ето защо Лигата за Народитѣ—е най голѣмиятъ и отвратителенъ тиранинъ за младежта. Тя изкопа непроходима пропасть между младежта и народнитѣ и политически водачи.

Реакцията противъ масонска, неискрена, лицемерна и фарисейска Женева е обща, а въ Италия и Германия стана официаленъ фактъ. Тамъ масонството и неговитѣ креатори не могатъ да виреятъ, затова пѣкъ надаватъ писъкъ голѣмъ и ридание... предъ женовскитѣ жреци, които не обрнана никакво внимание на македонци, тракийци и пр... но, на тѣхъ сигурно ще сбърнатъ и ще се застъпятъ, защото... чедата имъ страдатъ и сж въ опасностъ.

Посегателството на Женева върху националния принципъ и народни чувства—даде като резултатъ това велико движение—култа на расата.

Сждбата на всѣки народъ, преди всичко е написана въ кръвта на расата.

Прот. П. Икономовъ.

Платове

български и английски за свещенически дрехи ще намѣрите на най-износни цени при
Петко Градинаровъ
ул. Царь Борисъ, до театръ Ранковъ. На свещеници прави улеснение при изплащането.

Съветска Русия „Рай“

Платени московски агенти, хора продажници, съ разюздени и разпалени страсти, се мѣтатъ като бѣсни по цѣлата страна, да провеждатъ въ живота всеобщо духовно разложение на неосъществими комунистически утопии.

Но, за да могатъ да вплетатъ невинни души въ своитѣ мрежи, тѣ сочатъ СССР. като базисъ на осъществими идеи. СССР. е единствената страна казватъ другаритѣ комунисти, кждето сж приложени на практика тѣхнитѣ велики идеи на: „свобода, равенство и братство“.

Днеска всички народи на Европа и Балканския полуостровъ се гърчели подъ страшния кошмаръ на мизерията, а само въ една единствено СССР. благоденствувалъ и цвѣтѣлъ животъ; с а м о въ съветска Русия текли рѣки отъ млѣко и медъ, отъ които се наслаждавалъ и живѣлъ самосъзналия се руски пролетарий. СССР. била „рая“ за който учило християнството, негде далечъ въ астралния миръ.

Но нека да се вслушаме въ гласа на ония, които сж изпитали сладоститѣ на СССР. „Рай“. Преди нѣколко време нашиятъ в. „Миръ“ даде въ преводъ едно възвание съ подписитѣ на 24 германски работници, завърнали се отъ Русия, напечатано въ излизащия въ Германия в. „Сегоднѣ“.

Това възвание е било отправено къмъ цѣлия нѣмски народъ и почва съ следнитѣ думи: „Комуниститѣ лъжатъ, когато твърдятъ, че рускиятъ работникъ е свободенъ.“

Комуниститѣ лъжатъ, когато твърдятъ, че рускитѣ работници не гладуватъ.

Комуниститѣ лъжатъ, когато твърдятъ, че надницитѣ на работницитѣ се повишаватъ.

Комуниститѣ лъжатъ, когато твърдятъ, че въ Русия нѣма безработни.

Комуниститѣ лъжатъ, когато твърдятъ, че благодарение на колективизацията може да живѣе рускиятъ селянинъ. Благодарение на колективизацията селянитѣ сж обречени на гладна смъртъ, а рускиятъ работникъ е лишень отъ всички права и е свършено беззащитенъ.

За работника и селянина Съветска Русия не е „рай“—за тѣхъ тя е подобна на адъ“.

Ето тоя новъ „рай“ проповѣдватъ другаритѣ комунисти у насъ. Къмъ такъвъ „рай“ подготвятъ трудолюбивиятъ български народъ нашитѣ юдовци. На такъвъ „рай“ се стремятъ да обрнатъ тоя прелестенъ кѣтъ отъ Божията земя майка България.

Кой не би разбралъ какво би станало, ако бихме тръгнали следъ тѣзи, които насочватъ пипалата си не само срѣдъ народа, но и въ училището, като отиватъ да сквернятъ черкви и религия, които запазила нашата националностъ?—Колкото и да сж съблазнителни за широкитѣ, лишени отъ духъ на сериозна критика, обществени маси, утопичнитѣ теории на комунизма за бждащата държава „рай“, гдето ще да царува свобода, братство, равенство, на практика се виде и доказа, дори въ много по голѣми размѣри, че сж огънь, мечъ, и динамитъ не може да се постигне очаквания земенъ рай, когато човѣкъ

си остава за човѣкъ не братъ, а вѣлкъ, когато самитѣ проповѣдници и апостоли на тоя рай сж въ действителностъ най-голѣмитѣ вѣлци въ овчи кожу.

Християнино, ако на васъ е нужно робство и гладъ, тогава нареждайте се подъ пѣкленото знаме на комунизма! Ако пѣкъ вие искате свобода и обезпечено съществуване, борете се противъ комунизма.

Но, борбата ви ще бжде идеяна и победоносна, само когато издигате смѣло знамето на Христа Господа и се наредите въ челичинитѣ редове на Пр. Хр. братство.

Само по пжтя, начертанъ отъ Спасителя преди 2000 години, само съ принципитѣ на св. Евангелие, пазени дълбоко въ скрижалитѣ на своитѣ сѣрдца, ще можемъ да осъществимъ безсмъртнитѣ идеи на мира, любовта, братства и свобода.

Безъ рѣки отъ кърви, а съ Християнска любовъ ще достигнемъ желания земенъ рай, защото надеждитѣ за постигане на земния рай само съ собственитѣ сили на човѣкъ и обществото, безъ помощъ свѣше, трѣбва да се считатъ за окончателно погребени.

Свиленградъ.

Свещ. Хр. Расоковъ

Една хубава пастирска работа.

Всѣки чувствава и вижда, че днесъ свѣтътъ преживява изключителни тежки и критически времена. Но особено такива времена сж настъпили за Църквата Христова, противъ която злото се е опѣлило съ всичката си сила. Тази изключителност на обстоятелствата, при които е сложена тя, изискватъ отъ църковнитѣ пастири да бждатъ будни и деятелни. Мнозина има, които сж съзнали тоя наложителенъ дългъ, и сж зароботили упорито всѣки споредъ силитѣ и способноститѣ си за дѣлото на Христа. . .

Горнитѣ мисли искахме да сподѣлимъ съ читателитѣ на в. „Хр. защита“, като посочимъ на една хубава пастирска работа, която радва и обнадежда. На 30. Априлъ т. г. при една обиколка на Негово Преосвещенство св. Великия Епископъ г. Андрей, посетихме и селото Аджемлеръ. Тамъ попадна въ ржката ни единъ седмиченъ листъ, печатанъ на пишуща машина, който се разпространявалъ между селянитѣ въ множество екземпляри. Тоя листъ излизалъ всѣка седмица и го издавалъ младиятъ и енергиченъ свещеникъ на селото Свещ, Василий Т. Димовъ. Ние си позволяваме да помѣстимъ попадналия ни брой отъ тоя листъ въ нашия вестникъ, като мислимъ, че една хубава проява на трудолюбивия селски пастиръ не ще бжде безинтересна за читателитѣ.

СЕДМИЧЕНЪ ЛИСТЪ № 14

30. Априлъ 1933 г. (День на детето).

Др. читателю,

„Поучи момъка въ началото на пжтя му, той не ще се отклони отъ него и кога оstarѣе“ (Притч. 22, 6)

Благоволи Богъ още веднажъ да се съберемъ на молитвено събрание, за да просимъ отъ Бога онова, което липсва на нашитѣ деца и да наклонимъ нашитѣ мисли къмъ тѣхното бждаще. Оставете рало, напуснете лозе и се замислете поне днесъ за онова, което Ви е повѣрено, за онова за което ще давате точенъ отговоръ. Погледнете що сж нашитѣ деца и чуйте какви трѣбва да бждатъ тѣ споредъ съветитѣ на лѣкаря, на учителя, на духовника.

Не чувашъ ли ти, че съседътъ ти се оплаква отъ твоето дете? Не си ли спомняшъ, когато твоето малко удари своето другарче? Не видя ли какъ друго се подиграваше съ немощния? Или ти не чу неприличнитѣ думи, които то съ нежнитѣ си устни изрече? Майка ли си, че не посжди своята рожба? Баща ли си, че не наказъ своя синъ? Учителю ли си, общественикъ ли си, духовникъ

ли си, че не показате правия път на момъка, за да не се отклони той от него и кога остарее? Учениците ни станаха непослушни, децата ни се развратиха; вълкът граби и потомството ни загива, за да не възкръсне въ него вече никога доброто „До кога, ленивец ще спиш? Кога ще станеш от сън (Притч. 6, 9)?“ Душата ти е пуста, а тѣлото ти е отъ грижи забременѣло. Душата ти е душа забравена, а тѣлото ти е тѣло поробено, и ти не можеш да усѣтиш, че хлѣбъ имашъ, а си гладенъ, вода черпишъ, а си жаденъ. Ако твоятъ духъ не е наситенъ, какъ ще наситишъ духа на своето дете? Какъ ти ще му покажешъ пътя на правдата, когато твоятъ води къмъ безчестие? Какъ ти ще съветвашъ, когато самъ имашъ нужда отъ съвети? Какъ ще ржководишъ, когато другъ тебе ржководи? Детето ти казва: мамо, хлѣбъ, а ти му подавашъ камъни: то ти вика: тате, риба, а ти му поднасяшъ змии; то проси вода, а ти го поишъ съ злъчка! „Какъто е управителятъ на народа, такива сж и които служатъ при него, и какъто е началникътъ на града, такива сж и всички, които живѣятъ въ него (Сирах. 10, 2)“

Ти си грнчаръ, а не можа да измайсторишъ нѣщо по-хубаво. Ти си зидаръ, а сградата предъ твоитѣ очи, когато ти още строишъ, се руши. Ти си майка, а тѣжишъ за своя синъ, който живѣе въ поругание. Богъ ти даде чисто семе, облагородена лоза, какъ ти съ своята немара направи то да се превърне на дива изнѣдка, на плевели, които се изгарятъ въ огънь? „По-добре да умрешъ бездетенъ, казва Словото, нежели да имашъ деца нечестиви“ (Сирах. 16, 4). Вкусенъ е портокалтътъ, но неприятенъ е вкуса на кората му; приятни ни сж, обични сж децата ни, защото сж плодъ на мжки и грижи, но неприятни сж тѣхнитѣ лоши постѣпки, които сж ги обвинили като кора обвива плода. Голѣми грижи трѣбва да се положатъ за нашитѣ деца. Стига тѣ да сж стояли въ ржцетѣ на покварата, стига тѣ да сж подъ ржководството на беззаконието! Да ги вземемъ сами въ своитѣ си обятия, за да ги спасимъ чрезъ изпитанитѣ срѣдства на вѣра, благочестие и любовъ едни къмъ други. Силенъ е злиятъ духъ, който ни владѣе и мжчи, но силна е и подкрепата ни отъ Бога, съ която ще победимъ врага. Да не паднеме духомъ, отчаянието да не ни завладея, борбата е горчива, но победата — сладка. Това което се всади отъ началото въ детската душа, то си остава въ тѣхъ за презъ цѣлъ животъ. Доброто възпитание прави родителитѣ щастливи въ тѣхнитѣ старини, а лошото имъ докарва срамъ и поругание за винаги. Детето се възпитава до като е малко; въ него трѣбва да се насаждатъ ценни качества: добро, честностъ, пестливостъ, любовъ и вѣра въ Бога, за да бждатъ единъ день полезни и за себе си и за своя ближнѣ.

Поне този день нека бжде посвѣтенъ за нашето нехайство къмъ децата ни и пръвъ за нашитѣ грижи къмъ тѣхъ. Дано този празникъ възбуди у насъ мисли и желания, любовъ къмъ децата и Бсга, които да проникнатъ презъ нашата душа и да смекчатъ нашитѣ сърдца. Дано отъ днесъ пламне въ насъ неогасимъ огънь на борба съ злото, който да изгори собственитѣ ни грѣхове и страсти, та вече сами преобразени, съ сърдца чисти и души святи да направимъ и нашитѣ деца подобни на себе си. И тогава ще казватъ: „Умрѣ баща му — сѣкашъ не е умрѣлъ, защото е оставилъ подире си подобенъ на се си. (Сирах. 30, 4).“

Тържество въ село

На 30 априлъ тази година Негово Преосвещенство еп. Андрей, придруженъ отъ протосингела на Св. Митрополия, на път за с. Дервентъ, посѣти с. Аджемлеръ, Варненско. Християнитѣ бѣха предизвестени за това Архиерийско посещение.

Точно къмъ 4 часа сл. обѣдъ пристигна многоочаквания гостъ, посрещнатъ съ пѣние радостната вѣстъ: „Христосъ Въскресе“. Каква трогателна сцена. Ето всички благоговѣйно пристѣпватъ къмъ Архипастирѣтъ, очаквайки своя редъ, за да се доближатъ до него и получатъ чрезъ неговата дигната нагоре кръстообразна дѣсница Божията благословия. Пръвъ пристѣпи енор. свещеникъ Негово Благоговѣйство Отецъ Василий, който благоговѣйно му цѣлуна дѣсницата и произнесе почти следното приветствено слово.

Ваше Преосвещенство, Времето бѣше дълго, а търпението мжчително. Минаха години отъ какъ чадата не видѣха своя баща и своята майка. Годишнитѣ минаха въ очакване да чуятъ слугитѣ своя Господаръ.

Ние изнемогахме въ борбата, ние забравихме своя ржководителъ.

Пастирѣтъ остави овцетѣ на неопитниятъ овчаръ, който не знае ни кжде е добрата паша, ни кжде е изворната вода. Въ таково положение той ги остави и се оттегли отъ тѣхъ за известно време.

Овцетѣ почнаха да забравятъ своя ржководителъ, но като че ли пакъ ще го познаятъ. Нѣма ли нужда войника отъ насърдението на началника? А ето войникътъ е въ отчаяние, а офицерътъ липсва. Народътъ ни стана, Ваше Преосвещенство, Вие по-добре схващате това, народъ по буненъ противъ своя баща. Той забрави грижитѣ и труда на Бога; той не си спомня мжжитѣ, които търпя Господъ за неговото спасение. Отдаденъ на своя егоизъмъ, той е готовъ противъ брата си да дигне ржка, и на баща си да възразява.

Кой ще оправи тоя народъ?

Вие и ние единъ съ други — всички заедно. Наложително е борба съ злото, но необходимъ е и началникъ за тая борба, а това за насъ сте Вие.

Подъ Ваше покровителство ние сме готови на жертви за повѣрено то ни богатство. Нищо нежелаемъ, искаме само съветъ и одобрение. Злото ни напиратъ, ето то е предъ насъ винаги, лицето му е лице на ангелъ, а съветитѣ му сж сатанински. Кой ще ни подкрепи? Азъ предвиждамъ радостта, която Богъ приготвя за всички ония, които се трудятъ въ тая борба. Азъ я виждамъ, азъ я чувствавамъ отъдалече, тя е вече въ мене! Погледнете! тукъ сж уважаемитѣ учители съ своитѣ повѣреници, които азъ Вамъ представямъ; тукъ е нашата скромна интелигенция, тукъ е моя народъ. Това сж моитѣ пасомы въ които гори религиозенъ пламъ, въ които се помѣщава духъ за борба съ злото, тѣ сж нашитѣ воители, Вие сте тѣхния офицеръ. Азъ се погрижихъ Ваше Преосвещенство; съ трудъ азъ преорахъ духовната нива, която ни бѣше повѣрена. Малко трудъ положихъ, защото нивата бѣше малка, но тя е вече готова за сѣене. Дигнете ржка и хвърлете семе, но хвърлете чисто и избрано. Азъ отново ще остана при засетото, а Господарятъ нека остави всичко на мене. Ще положа още веднажъ трудъ и ще поливамъ семето, а когато Богъ благоволи и направи то да израсте тогава заповѣдайте пакъ, елате втори пътъ, посетете ни още веднажъ и тогава всички заедно пѣйки духовни пѣсни и псалми радостни да жънемъ засѣтото, тогава слугата ще се радва заедно съ Господаря и двамата ще бждатъ едно. Духовната нива Богъ ще благослови за по изобиленъ плодъ, а работниците ще награди съ своята си щедростъ. Това като изричамъ, Ваше Преосвещенство, отъ името на учители и ученици, отъ името на народа, който стои тукъ, отъ името на нашата църква, менъ се падна смириението да Ви кажа: Добре сте ни дошли въ име Господне! Съ миръ, любовъ и благоразположение, когато благоволи Богъ, ни напустнете пакъ въ име Господне.

Благослови Владико святини! Тия бѣха думитѣ, които свещеника отправи къмъ своя Архипастиръ. Трогнатъ извънредно много отъ радушия приемъ, който му бѣ устроенъ, Негово Преосвещенство благодарно сърдечно на негово благоговейство Отца Василия, на учителската колегия и на всички събралъ се народъ и каза, че съ Божията помощъ ще се старае винаги да бжде на поста си за да може единъ день да се радва съ всички на добритѣ плодове. Хайде сега, каза той, нека всички отидемъ въ Божия домъ и отправимъ гореща молитва къмъ Всевишния за благоденствието на всички ни. Шедствието потегли бавно, бавно като грамадна морска вълна и достигна въ Божиятъ домъ. Този

последния се оказа далекъ недостигъ за да побере пристигналия народъ. По желанието на настоятелството водосвета се извърши въ св. домъ Господенъ отъ Негово Преосвещенство и присъждающитѣ свещеници, следъ който Преосвещениятъ произнесе продължително назидателно слово, чрезъ което, послужвайки за примери за Лазаровитѣ сестри и Мария, изтъкна предъ слушателитѣ, че човѣкъ преди всичко трѣбва да се грижи за душата, а следъ това за тѣлото, първо да търсимъ ството Божие, а всичко останало само по себе си ще дойде. Макаръ че времето бѣше доста напреднало и, макаръ че въ сѣседното село християнитѣ пакъ съ сжщия душевенъ трепетъ го очакваха, Преосвещения посетител хубавата забава, приготвена отъ учители и ученици послушай „денътъ на детето“. И ние забелязахме какъ тия труженици въ просвѣтното дѣло извънредно много се радваха за дето сж се удостоили съ присѣдството на всички гости — Негово Преосвещенство, г-нъ генералъ Георгиевъ — н-къ на Варнен. гарнизонъ заедно съ семейството си и много други още гости. Следъ забавата Н. Преосвещенство, заедно съ гоститѣ, не пропусна да посети и дома на енор. свещеникъ, кждето поради много напредналото време не стоя продължително. Сбогува се съ всички и замина за сѣседното село едва къмъ 6 часа вечерта.

Желателно е щото такива срещи да се устройватъ по-често, защото само чрезъ тѣхъ ще може да се възбуди унилия духъ на народа и засили религиозното чувство у последния. Д.

Малки разкази и анекдоти.

Костюшко, благородниятъ полякъ, пожелалъ еднажъ да изпрати на единъ духовникъ въ Солотурнъ една бутилка съ хубаво вино. Той натоварилъ съ тази задача единъ младъ мжжъ на име Целтнеръ, като му предложилъ да отпѣтува съ неговия собственъ конь.

Когато Целтнеръ се върналъ, казалъ: — „Господинъ Генералъ, азъ вече не ще възседна Вашия конь, ако Вие не ми дадете и Вашата кесия“.

— „Какво искате да кажете съ това“? — го попиталъ Костюшко.

Целтнеръ отговорилъ:

— „Щомъ по пътя нѣкой беднякъ снемѣше своята шапка, за да измоли милостиня, коньтъ се спиралъ и не се помѣстваше, докато просекътъ не получеше нѣщо. И когато свършихъ паритѣ, можехъ да удовлетвори коня и да го подкарамъ само като се престорѣхъ, че ужъ спущамъ нѣщо въ шапката на просека“.

Една сутринъ малката Мария отивала на училище. Подъ едната ѝ мисца била куклата, а въ другата ржка-кошничката. Тя срещнала единъ

Prof. Joan Gh Savin.

Де да се събере Вселенския съборъ?

Свикването на единъ вселенски съборъ е, или трѣбва да бжде днесъ, главната грижа на православния миръ. Това го изискватъ упорито, както общитѣ интереси на християнството, така и твърде деликатното положение въ което се намира днесъ православието.

Когато препорѣчваме тая ускореностъ, не значи че искаме да игнорираме многото законни мжнотии, свързани съ това свикване. И първия въпросъ, който ще породии сериозни мжнотии, ще бжде тоя: где да се събере събора.

Защото се преплитатъ интереси и разбирания: Исторически спомени — съ фактическото положение; политически претенции — съ канонически права; етнически амбиции — съ юридически и пр., които ще усложнатъ задачата, като я измѣстятъ отъ обективния пътъ и тласкатъ въ субективния. Ако Цариградъ бѣше освободенъ отъ турското владение и повърнатъ заедно съ Св.

София на християнството, тоя въпросъ би билъ всецѣло опростенъ. Императорския градъ, въ който сж се състояли 3 вселенски събори и, които е престолния градъ на вселенската патриаршия, отъ само себеси би билъ посоченъ, за мѣсто на вселения съборъ на християнството.

Този блѣнъ, мечта, която е успокоявала и подхранвала източнитѣ християни, рухна поради западната дипломация отъ Женева и Лозана. Сигурно е, че агресивния национализъмъ на Кемалъ Паша нѣма да позволи да се състои тамъ — гдѣто едва позволи да остане Патриарха.

Тѣй като и Иерусалимъ се представя въ сжщото положение, излишни сж мечтитѣ на ония, които тамъ отправятъ погледа си. Английския индеферентизъмъ и арабския фанатизъмъ, както и враждебната католическа пропаганда — здраво организирана въ Палестина

и Иерусалимъ, съединени съ главното положение въ което се намира Иерусалимската православна патриаршия, правятъ неосъществими подобни опити.

Тогава остава Събора да се свика въ една отъ държавитѣ, която е господарка на собствената си сждба, и чието население, въ подавящото си болшинство, да бжде православно — която държава споредъ менъ не може да бжде друга, освенъ Ромѣния. Нейното население надхвърля числено всички други православни страни съ изключения на Русия. Православната религия е господстваща, а църквата и държавата сж въ пълно разбирателство.

Безспорно, че ако друго яче бѣха работитѣ въ Русия, тогава правото бѣ нейно. Кога ще се отправятъ работитѣ тамъ, кой може да каже? Да чакаме политическата смѣна, и всички да отидемъ тогава въ Москва — както предлага срѣбския канонистъ Козимировичъ, би значило да туримъ въ зависимостъ бждащето на църквата отъ поли-

тическото бждаще на Русия, нѣщо невъзможно.

Русия, бидейки изключена отъ комбинацитѣ, поради особеното си положение — мѣстото се пада на Ромѣния, понеже и другата формула, т. е. да се събере съборъ въ Св. Горъ е неосъществима. Вѣрно, е че Св. Гора, се радва на особено име въ християнския свѣтъ, и, чрезъ благочестивата атмосфера на съединеностъ и тишина, би било най-подходящото мѣсто да заседава великия съборъ. Обаче, тъкмо поради изключително монашеския характеръ и консервативностъ въ своитѣ обичаи този цененъ кжтъ, може да бжде една пречка за свободнитѣ дебати, които ще станатъ въ Вселенския съборъ.

Нека всѣки си спомни за неприятноститѣ, които имаме и имаме съ въвеждането на новия календаръ.

Съ този въпросъ не може да не се занимае събора, и не се знае какъ ще погледнатъ монаситѣ тогава на този съборъ. Опититѣ, които станаха съ заседанията на „Промисинада“ отъ Ватопедъ, подсказаха

беден старец, който протягал ръка на среща и думал: „Мило дете, подари ми нещо. Гладен съм“.

Мария потърсила в своя джоб, обаче той се оказал празен. Тогава тя разтваря своята кошничка, взема овоците и парчето хлѣб, които майка ѝ била поставила там за закуска.

— „Ето, казва тя на бедния човѣкъ, това е всичко, което имам. Ние можем да го раздѣлим“.

Старецът и поблагодарил съ слъзи на очите, а Мария продължила пътя си съ радостно сърдце.

Никога закуската не ѝ се ви дѣла така сладка, както въ тази сутрин.

Prof. Dr. J. Klug.

ВЪЗДЕСЖИЯТЪ БОГЪ.

(9)

Богъ е надъ насъ на небето. Ахъ! небето е тъй високо и тъй далеко — мислятъ мнозина. Ние едва можемъ да смѣтаме съ милиони мили, а неже ли съ слънчеви години, ако искаме да достигнемъ звездитъ на небосклона, млѣчния пътъ, последния и най-делеченъ звездовъ островъ и звездова мъгла, които плуватъ въ безкрайното свѣтло пространство. При това небосклона съвсемъ не е подставка на Божия тронъ. Толкова ли високо, толкова ли далеко Богъ е отъ насъ?

Ако мислимъ по чисто човѣшки, да. Обаче, само по себе си небето, въ което стои престолътъ на Вѣчния и Непреходния, съвсемъ не може да се изчисли астрономически. Това „къде“ на небето, мжчно може да се опредѣли. Ние казваме: Той е „тамъ горе“, тамъ горе живѣе нашия Богъ. Наистина ако изхождаме отъ наша географична гледна точка, то за ония, които живеятъ на другата половина на земното кълбо, трѣбва да кажемъ: „тамъ долу“. Да! точно така трѣбва да кажемъ, ако изхождаме отъ наша географична гледна точка, обаче, нашитъ съвременници, които сж на другата половина на земното кълбо, иматъ сжщо небето надъ тѣхъ и казватъ: „тамъ горе“ живѣе вѣчния Богъ. Тогава да оставимъ географичното опредѣление! То не ни ползва ни най-малко за опредѣление на небето въ смисълъ кждето сж нашитъ отвѣдни бащини кжщи и тѣхнитъ много жилища.

Нека се обърнемъ къмъ Св. Писание, което казва: „Богъ не е далечъ за всѣки единъ отъ насъ. Ние живѣемъ въ Него, ние се движимъ въ Него, ние сме въ Него“. Рибитъ живѣятъ въ дълбокитъ езера благодарение на водата. Водата тукъ е тѣхния елементъ за животъ. Нисшитъ мъхове и лишей, както и шумящото клонче на ливанта, живѣятъ отъ въздуха и свѣтлината. Въздухътъ и свѣтлината сж тѣхния елементъ за животъ. Така трѣбва и ние хората да живѣемъ въ Бога, който трѣбва да бжде нашия еле-

ментъ за животъ. Въпреки това, обаче, азъ казвамъ: **Той е** това, независимо дали ние го признаваме или не за елементъ на нашия животъ. Въ него живѣятъ както добритъ, така и лошитъ. Ако въобще не бѣше Той, нищо не би било. Тогава ние просто не бихме били тукъ. Богъ ни обгражда както вѣчно вълнуващитъ води обгръщатъ рибитъ, както въздухътъ и свѣтлината обгръщатъ мъхове, лишей, златнитъ класове и зеленитъ пролѣтъ или изгорѣлитъ есенъ гори, невидимиятъ или сияющъ просторъ надъ морето и земята. Богъ не е далечъ за всѣки единъ отъ насъ. Ние живѣемъ въ Него, ние се движимъ въ Него и сме въ Него. Но ти може би ще кажешъ: „остави ме поне единъ пътъ да почувствамъ, че Богъ ме заобикаля като едно невидимо, нечувано, но при това съвсемъ действително море на животъ!“ Тогава азъ те питамъ: „искашъ ли да почувствуващъ Бога съ твоитъ сѣтивни? Знай че това би било едно празно желание, което ти желаешъ. Свръхестественото никога не се остава да бжде почувствано отъ сѣтивата на тѣлото. Теософитъ и антропософитъ, се опитвали да опознаятъ свръхестественния свѣтъ чрезъ сѣтивнитъ органи на тѣхъ нареченото отъ тѣхъ астрално или етерно тѣло — скрито въ тѣхното физическо тѣло. Обаче, тѣ не сж отишли много далечъ съ своитъ халюцинации и систематически лъжливи образи. Напротивъ, нѣкои отъ тѣхъ сж изпаднали въ умопомрачение или умопомбъркване. Не! Богъ не се остава да бжде почувстванъ и обхванатъ посрѣдствомъ сѣтивнитъ органи на нашето действително или нѣкакво етерно тѣло.

Но ти може би искашъ да изнудвашъ **почувстването** на присѣствуващия Богъ, чрезъ твоитъ душевни сили? Знай че почувстването на Божията близостъ и Божието присѣствие не се остава да бжде изнудвано! Наистина, голѣмитъ и светитъ мистици и мистички сж почувствали Божието присѣствие. Въ това нѣма никакво съмнение. Сжщо смѣлитъ пророци отъ стария заветъ сж почувствали Божието присѣствие. Тѣ самитъ казаха достатъчно ясно за това. Богъ сжщо потвърди истиността на тѣхнитъ предсказания чрезъ чудеса и изпълнение на тѣхнитъ пророкувания, които надминаватъ всѣко човѣшко предположение и потвърждение. Пятятъ обаче на мистичното виждане и обхващане на Бога е преди всичко много опасно, защото тукъ човѣкъ иска да **изнудва**. При изнудване тукъ човѣкъ не може да бжде достатъчно предпазливъ и, възможно е, да достигне до единъ боленъ мистикъ. Тогава той не ще бжде никакъвъ истински мистикъ, а само единъ карикатура мистикъ, който далечъ не е надаренъ отъ Бога съ **благодатта** на мистично преживяване. Изнудващитъ, фалшивитъ мистици, тѣзи псевдомистици започ-

ватъ винаги съ видения вследствие тѣхния сгорещенъ мозѣкъ и свършватъ съ ужасни заблуждения.

Нѣма ли тогава никакъвъ пътъ, никаква възможностъ за едно просто, не антропософско изкачване, за едно не псевдомистично заблуждение на чисто мистичната благодатъ, едно „срѣдно човѣшко“ срѣдство, което да изпита Божията близостъ, ти все още питаешъ? Не казва ли Богъ: „Вижъ, азъ съмъ тукъ! Ти трѣбва да оставишъ само своята душа да те води за да узнаешъ, че Азъ, Господъ Богъ твой, съмъ действително тукъ?“ Нѣма ли наистина никакъвъ пътъ?

Тукъ азъ искамъ да ти дамъ единъ съветъ. Самиятъ азъ го дължа на единъ колкото ученъ, толкова и религиозенъ свещеникъ, който отдавна вече се е преселилъ при Бога на небето и който почитае Бога още тукъ на земята съ една дълбока религиозностъ. Тоя съветъ ми го даде той веднажъ когато, азъ стояхъ на колѣне предъ него при една изповѣдь, и на който съветъ като че ли и днесъ чувамъ всѣка дума, която бѣше благородна перла, отъ които човѣкъ може да направи една молитвена броеница за своето наблюдение и молитва. И тъй, каза ми тоя благороденъ свещеникъ следното: **отправили ли сте поне понекога една мила дума къмъ въздесжщото сжщество на Бога при работа груба, при работа на писалищната маса, или при една самотна разходка!**

Който чете тия редове, нека ги прочете три пжти, деветъ пжти, сто пжти, защото това е единъ действително богатъ съ мждростъ и сила Божия свѣтъ, който азъ научихъ и искамъ да предамъ.

Това правя само защото той носи благодатта, оная благодатъ, която донесе и на менъ за да почувствамъ близостта Божия.

Богъ никого не отблъсква, който отива при Него смиренъ, вѣрующъ и му каже: „Господи, вижъ азъ съмъ тукъ! Азъ знамъ че и Ти си тукъ — Ти знаешъ сжщо че и Азъ съмъ тукъ!“ Богъ не отблъсква никого, който просто може да каже: „Господи, вижъ, азъ съмъ тукъ! Азъ те обичамъ мой добри Боже! Обичай и Ти мене! Води ме! Пази ме!“ Това е най простиятъ тонъ на молитва, за едно Божие дете.

„Господи, азъ съмъ тукъ! Азъ съмъ твоятъ завърналъ се синъ, завърнала се дъщеря! Прости прегрѣшенията ми, както азъ прощавамъ на моитъ длъжници!“ Господи, вижъ, азъ съмъ тукъ! Азъ страдамъ, Боже мой! Не ме въвеждай въ изкушение, но ме избави отъ лукавия и отъ злини!“

„Господи, вижъ, азъ съмъ тукъ съ моята работа. Азъ искамъ да я посветя въ Твоя честъ. Азъ искамъ на Тебъ да я подаря. Да се свети името Ти! Да дойде царството Ти! Да бжде волята Ти, както на Небето, така и на земята!“

Безброй, безброй сж молитви-

тъ съ които ние можемъ да кажемъ на въздесжщия Богъ една мила, пълна съ щастие и кръвъ отъ нашето сърдце дума... безброй сж, наистина тѣ, както безброй сж и нашитъ съвести.

Направи тогава само проба! Пробвай, азъ те моле за това! Отправи къмъ въздесжщото сжщество на Бога думи пълни съ любовъ, вѣра, смирение и довѣрие. Отправи думи прославящи, жертващи и просълзаващи. Направи проба!

Тукъ, разбира се, ти не ще имашъ видения, нито пъкъ ще чуешъ нѣкакъвъ гласъ. При все това Богъ непременно ще ти отговори. Да! Той ще ти отговори.

И тоя неговъ отговоръ ще бжде винаги една благодатъ... оная благодатъ, която ти е необходима да изпълнишъ дългътъ на всѣки единъ день и часъ, благодатъ, която ще излѣкува твоята душа.

Екат. Д-ръ Панайотова—Е. Джумая.

Изъ печата.

Пасха въ Москва.

I

Московския кореспондентъ на „Кьолнише Цайтунгъ“ пише:

Тази година въ Москва се наблюдаваше особено препълване на църквитъ въ великденската нощъ. И въ миналитъ години църквитъ не сж могли да побератъ всички желаючи да присѣтствуватъ на тържественото пасхално богослужение, обаче, тази година още рано вечерта бѣше невъзможно да се проникне въ църквата. Оцѣлитъ храмове обединяватъ по 5-6 енорийски църкви. Затова само една малка частъ отъ събралитъ се на пасхално богослужение, необръщайки внимание на лошото време, можа да си намѣри мѣсто въ църквитъ. Богомолцитъ при обикаляне на църквитъ сж били тѣхъ много, че свещеницитъ не сж могли да извършатъ крѣстнитъ ходове, не сж могли да разчитатъ пжти.

Отъ страна на безбожницитъ никакви изстѣпления не се забелязали. Въ печата и на събранията на воинствующитъ безбожници този пътъ пропагандата намѣрила слабо изразение.

Въ цѣтгарскитъ магазини и въ продоволственитъ лавки търсенето преди пасха отбелязало особено оживление. Руснака, следвайки стария обичай, отдава всичко каквото, има, за да си устрои скромна пасхална трапеза.

II

„Антирелигиозникъ“ отъ 30. Мартъ буквално пише: Следъ 10 години ние сме изправени предъ една трагедия. Вмѣсто да имаме 90% безбожници, имаме едно нарастване на противницитъ ни. Тѣхъ на-примѣръ, презъ 1925 г. имаме 60% безбожници, статистикитъ отъ 1932 г. показватъ, че сме намалѣли 100% — и за всичко това сж виновни У.

това. А че тукъ бѣ дума само за мнения, а не и за окончателни решения.

Независимо отъ всичко това — тукъ не би могла да се подреди прехраната на съборянитъ за по дълго време. Но, независимо отъ тия вътрешни съображения, има и други: да бждешъ въ Св. Гора значи, да бждешъ въ Гърция. Въ републиканска, атеистична и масонска Гърция на Венизелосъ и Цалдаристъ, които сж си задали целъ да „погърчатъ“ или изгонятъ или унищожатъ мирнитъ жители на острова, дошли изъ всичкитъ краища на православния свѣтъ.

Иначе, твърде обтегнатитъ отношения между черковната управа, смѣтана за консервативна и монархична и между революционното, републиканско и атеистично политическо управление на Гърция, твърде много затруднява, ако не и спира повелително въ всяка прѣспектива за събирането на единъ Вселенски съборъ на грѣцка територия.

Остава да видимъ дали това е възможно да стане въ Сърбия или България. Българската църква, смѣтана още за схизматична, до като Вселенския съборъ не уреди окончателно този въпросъ, тя самата не може да даде гостоприемство на самия съборъ

Но, ние мислимъ, че и българскитъ учени мжже не ще претендиратъ за това — като иматъ предъ видъ последнитъ страдания на страната и народа си. Оставатъ **Сърбитъ**, които въ религиозно отношение поне, ако не и политическо, представяватъ тукъ на Балкана една твърде сложна психология. Смѣтайки себе си за прями наследници на стария славянски империализмъ на Балканитъ, които било чрезъ България, било чрезъ Сърбитъ, било нѣкои пътъ чрезъ куцовласитъ, сж стигнали до стѣнитъ на Цариградъ, носели сж императорска мантия и задържали патриаршеска корона, и днесъ се мислятъ носители на миналото и ревнителни на сжщата слава. Отъ тукъ произ-

хожда и тѣхната ревностъ да стоятъ во главе на православието, още по-вече — ако не настоящето, то миналото имъ се приптитъ съ спомени отъ величието на християнския Византизмъ.

Настоящото, обаче, е многопо-скромно и опредѣлено. При всичката имъ православна ревностъ, днесъ Сърбитъ сж меншенство въ собственото си отечество. И ако кралятъ имъ трѣбва да принадлежи на православната църква, православната религия не е вече господстващата религия на страната.

Този е трагизма на сръбския национализмъ и православие. Едно приятелско сътрудничество би било за предпоставане за доброто на двѣтъ църкви и двата народа.

Само Ромжнската църква би могла да даде гостоприемство, но още по-добре ще бжде ако то е въ сътрудничество съ другитъ църковни сестри.

Безспорно, че тя ще бжде подпомогната и отъ ромжнската държава, която не е забравила своето

минало, тѣхъ тясно свързано съ сждбата на православието.

И ако Ромжнската държава намира толкова милиони — за делегации, банкети, конгреси и визити, ще намѣри и необходимитъ срѣдства за подготовката и издрѣжката на единъ Вселенски съборъ по единъ достоенъ начинъ, съ епохално значение за църквата и за страната. Отъ 9-тъ милиона л., които се падатъ като рента на манастиритъ отъ Бесарабия — срещу земитъ шо държавата имъ взе, и която сума държавата отстъпи на Агрономическия факултетъ отъ Кишиневъ, бихме могли да си ги искаме — за тая целъ. Ако нашитъ демократи и финансисты не желаятъ да разбератъ това, тогава Краля ще влезе въ своята роля...

Прот. П. Ик.

Печатница Д. Тодоровъ
Варна.

А. М. (рководителит на съюза за борба против религията) и „попвет“. Първита сь своя мързелъ, а вторит сь своя авторитетъ и умение. Централният комитетъ на пропагандата е решилъ 20% отъ пропагандистит да бждат пратени въ Сибиръ, а мѣстата имъ да се заематъ отъ други. Не ще се позволятъ религиозни служби въ Киевъ, Архангелскъ, Одеса, Ленинградъ, поради подстрекателството за разколъ на „попветъ“ и „тълпата имъ“.

Въпреки всички драконски мѣрки, обаче, Тирасполското радио съобщава, че народътъ не се подчинилъ — отпразднували си Великъ дена, а полицията е арестувала много богомолци.

Сега счакваме интереснит процеси, като обещаваме да държимъ читателит си въ течение.

Прот. П. Ик.

III.

Преди нѣколко време единъ отъ Софийскит вестници съобщава новината, че Епископи, подведомственни на Цариградския патриархъ, се явили въ патриаршията и поискали да имъ се признае правото да участвуватъ и тѣ въ заседанията на патриаршеския Синодъ. Какво е станало следъ това сведение по тоя интересенъ въпросъ не се срещнаха въ нашит вестници. Въ книжката отъ Априли месецъ на журнала издаванъ при цариградската патриаршия подъ заглавие „Ортодоксия“ (Православие) намѣрваме нѣкои подробности, какъ сж погледнали Цариградскит Патриархъ и Синодътъ му на постѣпката на тия епископи и какво решение сж взели спрямо тѣхъ, безъ да се даватъ сведения, какво собствено сж поискали тѣ.

„Ортодоксия“ пише следното: „Въ вторникъ 25 отъ миналия месецъ, когато заседавалъ светия Синодъ подъ председателството на Негово Светейшество се явили въ патриаршията епископитъ Елейския Агатагелъ, архиерейски предстоителъ въ Галата, Левкийски Пангратий, архиерейски предстоителъ въ Татавля, Авидски Германъ, игуменъ въ Балуклъ, Назиянски Филотей, архиерейски предстоителъ въ Контоскаръ и поискали да се представятъ предъ Св. Синодъ и да прочетатъ предъ него единъ документъ. При всичко, дето Патриархътъ имъ съобщилъ чрезъ надлежния чиновникъ, че би ги приелъ частно, следъ Синадалното заседание, епископитъ на сила влѣзли въ заседателната Синадална стая и настояли да прочетатъ документа си, противъ патриаршеската заповѣдъ да си отидатъ. Негово Светейшество обявилъ веднага почивка, презъ време на която епископитъ, както въ частното писалище на Патриарха, така и отдѣлно предъ Синадалнитъ архиереи, развили своитъ претенции, които противоречатъ на священнитъ правила и на установения въ вселенската патриаршия църковенъ редъ. Негово Светейшество стреснатъ отъ противоцърковното и недисциплинираното поведение на казанитъ Епископи избобличилъ ги строго. Това сжщото направили и Синадалнитъ архиереи и имъ заповѣдали да си отидатъ, нѣщо, което най-после тѣ се принудили да направятъ.

Следъ това Св. Синодъ продължилъ заседанието си и като взелъ въ внимание каквото дързнали да направятъ реченитъ по-горе четирма епископи, обявилъ ги за подсъждими, наложилъ имъ аргосване отъ всѣко свещенодействие и възложилъ на Кесарийския Митрополитъ Калиникъ да състави нуждния докладъ за станалото.

Въ четвъртъкъ 27 отъ миналия месецъ Св. Синодъ се прогласилъ въ върховенъ църковенъ сждъ, занимавалъ се съ обсъждането на въпроса и възъ основа на прочетения канонически докладъ на Кесарийския Митрополитъ Калиникъ съставилъ обвинителниятъ актъ, който възложилъ на тричленна комисия, състояща отъ Синадалнитъ Митрополити Никейски Вениаминъ, Халкидонски Максимъ и Сардски Германъ,

да го съобщи на подсъдимитъ Епископи идущата сбота 29 отъ миналия месецъ, като ги призове писмено да се явятъ лично предъ нея и изслуша оправданието имъ.

Въ сждота 29 отъ миналия месецъ върховния църковенъ сждъ се произнесълъ по дѣлото на Епископитъ Левкийски и Назиянски и като взелъ предъ видъ, че първия се явилъ предъ комисията, призналъ писмено престѣплението си противъ правилата и предоставилъ на църквата да каже думата си по дѣ-

лото му, а Назиянскитъ Епископъ дързналъ, макаръ аргосанъ, да извърши опѣло въ Кондоскаръ, осждилъ Левкийскитъ Епископъ Пангратий на аргосване отъ всѣко свещенодействие за единъ месецъ, а Назиянския Епископъ на тригодишно аргосване отъ всѣко свещенодействие въ света гора.

Дѣлото противъ другитъ двама Епископи Елейския и Авидския Върховния църковенъ сждъ по нѣмане на време отложилъ за заседанието си отъ 2 май.

ХРОНИКА

На 24. Априлъ т. г. Ески-Джумайското свещеническо околийско братство имало годишно събрание. За делегати на епархийското свещеническо събрание сж избрани: свещеникъ Миронъ Райчевъ, изъ гр. Ески-Джумая, и свещеникъ Павелъ Кючуковъ, изъ с. Дългачъ.

На 27. Априлъ Османъ-Пазарското околийско свещеническо братство имало годишното си събрание на което за делегатъ за епархийското свещеническо събрание билъ избранъ свещ. Илия Стояновъ, изъ с. Мечикчилеръ.

Годишното събрание на Шуменското околийско свещеническо братство се е състояло въ гр. Преславъ на 9. Май т. г. За делегати на годишното епархийско свещеническо събрание сж избрани: Протоиерей Иванъ Дочевъ, изъ гр. Шуменъ, свещеникъ Атанасъ Миневъ, изъ с. Злокученъ, Преславско Свещеникъ Константинъ Пенчевъ, изъ с. Иваново, Преславско, Свещеникъ Христо Василевъ, изъ с. Кочево, Преславско, и Свещеникъ Методий Милчевъ, изъ с. Смѣдово, Преславско.

Годишното събрание на Провадийското околийско свещеническо братство се състояло на 10 Май. За делегати сж избрани: Протоиерей Михаилъ Апостоловъ, изъ гр. Провадий, свещеникъ Иванъ Денчевъ Колевъ, изъ с. Кюпрюкьой, и свещеникъ Георги Брайновъ, изъ с. Кривня.

Варненското околийско свещеническо братство имало годишното си събрание на 18 и 19 Май т. г. За делегати сж избрани: Протоиерей Йосифъ Хр. Камбуровъ, свещеникъ Димитъръ Тодоровъ и свещеникъ Христо Михайловъ, изъ гр. Варна, Прот. Димитъръ Савовъ, изъ с. Козлуджа, и свещ. Григорий п. Кировъ, изъ с. Русларъ.

Настоятелството на Епархийското свещеническо братство въ заседанието си на 20. Май т. г. е опредѣлило годишното епархийско събрание да се състои на 8 и 9 Юний т. г., при следния дневенъ редъ, одобренъ отъ Негово Високопреосвещенство Епархийския Архиерей:

1. Панихида за починалитъ презъ годината братчици и благодарственъ молебенъ за живитъ братчици въ—Варненската Сѣборна църква.

2. Откриване на събранието.

3. Изборъ на секретаръ на събранието.

4. Провѣрка на пълномощията.

5. Приемане дневния редъ на събранието.

6. Рефератъ на тема: Националистическото движение и участието на енорийския свещеникъ въ него. Ще говори Свещ. Христо п. Михайловъ.

7. Отчетъ на братственото епархийско настоятелство.

8. Докладъ на касиера.

9. Изборъ на комисия за преглеждане на братственитъ смѣтки и библиотека.

10. Докладъ на тия комисии.

11. Разискване по докладитъ и отчета.

12. Докладъ по посмъртната каса на свещеническия съюзъ. Докладва свещеникъ Христо п. Михайловъ.

13. По издаването на братстве-

ния органъ. Докладва прот. Петъръ Икономовъ.

14. Приценка на братствения органъ в. „Християнска защита“.

15. Приценка на съюзнитъ органи „Пастирско дѣло“ и „Православенъ пастиръ“

16. Приемане бюджета на епархийското братство за братствената 1933/1934 ф. г.

17. Разни: а) санкции за нередовнитъ братчици; б) взаимоспомагателнитъ каси при околийскитъ свещенически братства; в) по отпушчане приживѣ посмъртната помощъ на свещеницитъ: Тодоръ Атанасовъ, бившъ Казълджиларски енор. свещеникъ, свещ. Панчо п. Георгиевъ, с. Плиска, и свещ. Иванъ Поповъ, гр. Пр. слав.; г) за балканска почивна станция.

18. Изборъ на епархийско братство. о настоятелство.

19. Изборъ на редакционенъ комитетъ на епарх. органъ. „Хр. защита“ и гласуване бюджета му.

20. Изборъ на делегати на предстоящия общъ свещенически конгресъ въ София на . . . Юний т. г.

На 28. Май Варненската девическа гимназия „Мария Луиза“ празнува своя петдесетгодишенъ юбилей. Преди обѣдъ въ двора на гимназията се извърши молебенъ отъ Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Симеонъ, който следъ молебена произнесе класическа речъ за ролята на Варненската девическа гим азия въ просвѣтното дѣло на града Варна и за значението на девическото образо ание изобщо. Следъ Високопреосвещения Митрополитъ говори Директорътъ на гимназията г. Николовъ. Сжщия денъ преди обѣдъ въ салона на Общинския театръ се даде юбилейно утро и се прочете отчета за дейността на гимназията.

Сжщиятъ денъ въ 4 ч. сл. обѣдъ по инициативата на учителското тѣло при Мжжката Варненска Гимназия се откри по най тържественъ начинъ възпоменателната плоча съ имената на всички учители отъ сжщата гимназия, които сж паднали убити презъ двете войни по бойнитъ полета за свободата и обединението на българския народъ. Панихидата бѣ извършена отъ Н. Високо Преосвещенство Дѣдо Симеонъ и нѣколко свещеници. Казаха се хубави думи отъ Г-на Директора и отъ Г-нъ П. Чернаевъ, началн. отдѣление при Министерството на Просвѣтата.

На 23 V т. г. група свещеници и професори на брой 65, на пжтъ за Св. Гора, се отбиха, макаръ и за малко въ нашия градъ, за да видятъ Негово Високопреосвещенство Дѣдо Симеона, да го привѣтствуватъ и му изпросятъ благословението.

Групата е предвождана отъ свещ. Григорий Титулеску (Gala Galaction), професоръ при Кишиневския университетъ, и проф. Конст. Томеску. При напушане нашата страна изказаха своята дълбока признателностъ за сърдечния приемъ и благословението на Дѣдо Симеона

Проф. Gala Galition, единъ отъ най-голѣмитъ съвременни ромънски

писатели привѣтствува съ топли думи Дѣдо Симеона, наричайки го стълбъ въобще на православната църква, пожела му хубави и още по дълбоки старини, а на българската църква—успѣхъ въ нейнитъ начинания.

Днесъ, следъ като извърши панихида и молебенъ въ Сѣборната църква Н. Високопреосвещенство Дѣдо Симеонъ лично откри заседанието на годишното епархийско събрание въ салона на Св. Митрополия, като произнесе по случая приветствено и назидателно слово. Присжтствуватъ всички делегати отъ епархията.

Наша поща.

Съ настоящия брой вестникътъ ни приключва една година отъ своя животъ. Редакционниятъ комитетъ благодари на всички, които го подкрепиха морално и материално. Особена благодарностъ дължимъ на редовната ни сътрудница г-жа Екатерина Д-ръ Панайотова отъ Е. Джумая. Тя, както всички членове на редакционния комитетъ, а така сжщо и другитъ наши сътрудници и дописници не получиха и нѣма да получатъ никѣво възнаграждение за положения отъ тѣхъ трудъ. Наградата имъ нека бжде сърдечната наша благодарностъ. А така сжщо — духовната полза и наслада, която нашитъ читатели сж добили отъ вестника ни, да бжде награда на всички, които се потрудиха презъ изтеклата година за сжщия. Списването, редактирането, корекцията, експедицията и администрацията на вестника ни се извършваха безплатно отъ редакционния комитетъ. За последния това бѣше доста трудна работа, защото, — главно — защото материалнитъ ни средства бѣха слаби. И днесъ, въпреки нищожния почти абонаментъ на нашия вестникъ, ние приключваме съ дефицитъ, защото не всички, които получаваха вестника, изплатиха абонамента си. **Ние очакваме въ най-скоро време всички неплатили до сега, да побързатъ да ни изпратятъ дължимитъ отъ тѣхъ суми.** Въ противенъ случай това може да стане причина да спре издаването на вестника презъ втората година.

На 8 и 9 юний т. г. въ Варна ще стане общо годишно събрание на свещеническитъ братства отъ епархията. На това събрание ще се направи преценка на нашия печатенъ органъ и ще се реши да излиза ли той и напредъ или не. Нека всички добри християни и свещеници побързатъ да ни изпратятъ абонамента, който ни дължатъ, за да не би неизплатитъ абонамента си да станатъ причина да се спре издаването на вестника напредъ.

До днесъ получихме всичко 22,812 лева за вестника, а дължимъ само за печатъ и експедиция 27,600 лева. За нищо друго не сме харчили стотинка. Не ни достигагъ кръгло 5,000 лева. Отъ дѣ ще ги вземемъ? Повтаряме да кажемъ: очакваме тия 5,000 лева отъ неплатилитъ до сега абонамента си. Молимъ ги, настоятелно ги канимъ да побързатъ и ни изпратятъ дължимитъ суми.

Полученитъ до сега за вестника суми ние редовно съобщавахме въ последната колона, на това мѣсто. Останаха не съобщени по технически причини още нѣкои, които по-долу изброяваме. А именно:

109. Петъръ Белберовъ, Варна, кв. № 120	20 лв.
110. Свещеникъ Никола Добревъ, с. Яж-башъ, Варнен., кв. № 121	100 „
111. Н. Мумджиевъ, Евксиноградъ, кв. № 122	20 „
112. Свещеникъ Вас. Николовъ, с. Кюлевча, Шуменско, кв. № № 123—126	100 „
113. Ек. Д-ръ Панайотова, Е. Джумая, седемъ абонамента, кв. № 129	140 „
114. Провад. архиер. намѣстникъ, при списъкъ, кв. № 131	665 „
115. Ил. Петрушевъ, — Варна, кв. № 131	20 „
116. Ст. Илиевъ Ценовъ, с. Тича, Котлен., ученикъ, кв. № 133	20 „
117. Ал. Вичевъ — Варна, кв. № 134	20 „
118. Фанка Г. А. Полеганова, Кюстендилъ, кв. № 135	17 „
119. Д-ръ Б. Драмовъ, Н. Халачевъ, Яни Григоровъ, Алеко Николовъ — Варна, кв. № 136	80 „
120. Свещ. Дим. п. Василевъ, Шуменъ, кв. № 137	325 „
(за следнитъ абонати отъ Шуменъ: Боянъ Бойчевъ, Влад. Бойчевъ, Стеф. Илиевъ, Никола Стойчевъ, Станю Панайотовъ, Димчо Илиевъ, Василка х. Верби, Иванка п. Тодорова, Камень Петровъ, Дим. Н. Дончевъ, Зап. полков. Поповъ Илия Радевъ, църквата „Св. Възнесение“, Юрданъ Тренковъ, Василь Рашковъ, Коста Хрисантовъ, свещ. Дим. п. Василевъ).	
121. Д-ръ Молловъ — Варна, кв. № 138	20 „
122. Марийска Апостолова, Минка Ангелова, Н. Табаковъ, свещен. Хар. Златаревъ, всички отъ Варна, кв. № 128	80 „
123. Тод. Николовъ, Джеферлий, Варненско, кв. № 140	20 „
124. Дим. Дяковъ, Сливенъ кв. № 141	20 „